

There are no translations available.

Мілявський М.С.

Заслужений вчитель України,

учасник бойових дій у ВВВ,

Почесний громадянин м. Нікополя (Україна)

м. Ієрусалим, Ізраїль

[Біографія](#)

Герой-танкіст

На Нікопольському плацдармі йшли запеклі бої - радянська піхота крок за кроком просувалась вперед, відвойовуючи у ворога рідні міста та села. У цих кровопролитних операціях піхотинцям допомагали танкісти. У боях за Нікополь в ці незабутні дні особливо відзначилась танкова частина, якою командував Петро Юлійович Корбут. У завершальних боях по розгрому нікопольського угруповання ворога полковник Корбут П.Ю. проявив виключний героїзм. Танк командира завжди був у бойових порядках. По радіо часто було чути тихий, але владний голос командира: «Роби, як я» або «Слідуйте за мною». Він першим кидав свою сталеву машину на укріплений рубіж.

В боях за висоту 80,4 танк полковника підірвався на ворожій міні. Екіпаж машини загинув, а сам командир був контужений. Петро Юлійович і не думав залишати поле бою. Через деякий час воїни бригади знову почули знайомий голос командира, але вже в другому танку, який мчав вперед на новий оборонний рубіж фашистів. «Слідуйте за мною», «Швидше вперед» - повторював Корбут. За прикладом свого командира

гвардійці-танкісти кинулись у бій і допомогли піхоті оволодіти сильним укріпленим пунктом. Ворог чинив відчайдушний опір, бо знав, що оволодівши цим пунктом, Радянська Армія вийде до Дніпра.

Рубіж взято. Знову розгортається бій біля висоти 83,7. Противник весь час огризався, але ще сильнішою була воля танкістів, якими командував полковник Корбут, щоб якнайшвидше виконати наказ командування.

Ще одне зусилля, й, здається, ворог здригне, побіжить і величний Дніпро встане перед очима прославленого командира танкістів, який пройшов шлях від стін Сталінграда до південних степів України. В останні хвилини бою, що вже починав затихати, воїни побачили червоні язички полум'я, які обгортали машину командира. «За Батьківщину, гвардійці-танкісти!», - були останні слова полковника, почуті по радіо. Його винесли з поля бою знепритомнілого. 31 січня 1944 року, комбриг вмер від ран, не побачивши, як танки його бригади пройшли по шляхах Нікопольщини, через Дніпро і далі на Захід.

Батьківщина високо оцінила подвиг своїх синів, нагородивши багатьох танкістів орденами та медалями, а частина отримала назву «Нікопольська». Про командира цієї частини генерал-лейтенант Свиридов тоді писав: «За видатний проявлений героїзм і мужність, вмиле керівництво в бою танками, чим завдав противнику великої шкоди та прорвавши міцно укріплену оборону ворога, тим самим з честю виконав наказ командування по ліквідації Нікопольського плацдарму противника. Товариш Корбут заслуговує вищої урядової нагороди - звання Героя Радянського Союзу». Командуючий 4-м Українським фронтом Маршал Толбухін підписав це прохання. Указом Президії

Верховної Ради СРСР від 19 березня 1944 року гвардії полковнику Корбуту було посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Джерело: Мілявський М.С. Герой-танкіст // Нікопольська правда. - 1962. - 9 вер.

Переведення в електронний вигляд: Бутенко О.П.

На нашому сайті Ви можете дізнатися більше про історію Нікопольщини:

- [Історія Нікопольщини](#)

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)